

Arrest

nr. 220 858 van 7 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Vanessa HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het bevel tot teruggrijping (bijlage 11) van 27 april 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, wordt op 27 april 2019 aangetroffen in de luchthaven van Zaventem, komende uit Gambia.
- 1.2. Hij wordt gehoord op dezelfde dag.
- 1.3. Op 27 april 2019 wordt hem de toegang tot het grondgebied geweigerd.

1.4. Op 27 april 2019 neemt de met grenscontrole belaste overheid een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld en waarvan de motieven als volgt luiden:

“TERUGDRIJVING

Op 27-04-2019 om 06:15 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende,

de heer / mevrouw :

naam N. (...) voornaam A. (...)

geboren op 21.08.1989 te / geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Gambia wonende te [....]

houder van het document Paspoort nummer (...)

afgegeven te GMB op : 25-04-2016

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door de Franse autoriteiten.

geldig van 23-04-2019 tot 22-05-2019

voor een duur van 30 dagen, met het oog op :

afkomstig uit Banjul met Brussels Airlines (SN204), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart aan de grenscontrole vandaag via België naar Frankrijk te willen doorreizen voor toeristische doeleinden. Volgens zijn visumdossier verklaarde hij echter een visum nodig te hebben voor Frankrijk omwille van familiale redenen. Vandaag zegt betrokkene geen familie noch vrienden in Parijs te hebben evenals in Europa in het algemeen. Ook is hij niet in het bezit van toeristische documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Frankrijk voor een periode van 3 weken blijkt; nl stadplannetjes, reisgids, reisprogramma,.... Ook blijkt na controle dat zijn hotelreservatie in hotel M. (...) geannuleerd werd. Betrokkene kan voor deze annulatie geen verklaring geven.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geldige hotelreservatie

(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing:

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

(H) Staat ter fine van weigering van toegangesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2 in het SIS , reden van de beslissing:

in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

(I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) 2

Reden van de beslissing:”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- Artikelen 2 en 3 van de Wet d.d. 29.07.1991;
- Artikel 6 van het Ministerieel Besluit d.d. 18.03.2009.

In het verzoekschrift wordt hieromtrent het volgende gesteld:

"Onder middel wordt verstaan : "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. (R.v.St. 17 december 2004, nr. 138.590; R.v.St. 4 mei 2004, nr. 130.972; R.v.St. 01 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend men zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door hem geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief. (RW12 juli 2014, nr. 126 974);

Artikel 3 van het EVRM : "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).,

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteert hierin vaste principes;

"Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat aansprakelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om er te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon m kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM 04 december 2008, Y v. Rusland, S 75 en de arresten naar waar er wordt verwezen : EHHM, u oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het In principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Aaad v. Bulgarije, § 99; R.v.St. 20 mei 2005, n 144.754) Om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten

gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland.).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty international of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland §§ 347 en 348; EHRM 5 juni 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Muslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10/Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen geiden (cf. EHRM januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10; Auad v. Bulgarije par 99 punt (f) De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

B/

Verzoeker wil opmerken dat verweerster de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en heeft nagelaten voorafgaand een grondig onderzoek te verrichten en verzoeker grondig te horen*

Voor zover verweerster een grondig onderzoek had gevoerd met de nodige middelen, zoals het horen van verzoeker met een tolk in zijn moedertaal, waarbij hij enerzijds volledig over de procedure wordt geïnformeerd en anderzijds waarbij hij zelf ook het nodige verweer mag voeren.

Het betrokken artikel 3 van de Vreemdelingenwet is voorwerp geweest van een wijziging ingevolge de wet van 24 februari 2017 ten einde de openbare orde en de nationale veiligheid te bewaren, dit in navolging van verschillende Europese Richtlijnen.

In de parlementaire voorbereidingen (Doc. Pari, K. 54, 2215/002] blijkt duidelijk dat het de bedoeling is van de wetgever om een meer transparante verwijderingspolitiek te hebben dewelke coherenter en duidelijker wordt. De notie 'openbare orde' dewelke besproken wordt in artikel 21 van de Vreemdelingenwet is eveneens van toepassing op artikel 3.

De wetgever verwacht dat de autoriteiten bij het nemen van een beslissing op grond van schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet een onderzoek voert naar een mogelijke inbreuk op de nationale veiligheid of de openbare orde.

In haar arrest C 554-13 van 11 juni 2015 heeft het Hof van Justitie gesteld dat er enkel een schending van de openbare orde kan zijn wanneer er een actueel, reële en voldoende zware inbreuk op. De openbare orde en/of openbare veiligheid zou kunnen zijn.

De interpretatie door het HvJ van het begrip openbare orde in het kader van artikel 21 vreemdelingenwet moet eveneens worden toegepast op artikel 3 van de wet, daar de draagwijdte van het begrip niet kan verschillen naargelang van de status van het betrokken individu.

Het beroep op artikel 3 veronderstelt bijgevolg het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de samenleving treft, naast de verstoring van de sociale orde die elke inbreuk op de wet impliceert.

In casu, stelt verweerster enkel dat verzoeker geen toeristische documentatie heeft. Zij slaagt er niet in aan te tonen dat verzoeker hiermee de openbare orde zou schade. Meer nog, zij maakt geen enkel gewag hiervan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze visie zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidingen reeds bevestigd in haar arrest 202 682 van 19 april 2018.

Dat derhalve verweerster de bestreden beslissingen niet afdoende motiveerde en de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendde.

Voor zover deze al zouden zijn vervuld, gaat verweerster integraal voorbij aan het redelijkheidsbeginsel dewelke op haar rust. Door inzage en controle van het relaas en bijhorende documenten van verzoeker met In het bijzonder de schriftelijke aanvraag van het visum door . verzoeker, had verweerster minstens kunnen vaststellen dat verzoekster hier met de juiste redenen is. Zonder meer. Zijn enige doel was om verder te reizen naar Frankrijk en daar een vakantie door te brengen met toeristische redenen.

Verweerster is de mening toegedaan dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en neemt op 27 april 2019 een beslissing tot teruggedrijving met de volgende motivering :

"Betrokkene verklaart aan de grenscontrole vandaag via België naar Frankrijk te willen doorreizen voor toeristische doeleinden. Volgens zijn visumdossier verklaarde hij echter een visum nodig te hebben voor Frankrijk omwille van familiale redenen. Vandaag zegt betrokken geen familie noch vrienden in Parijs te hebben evenals in Europa in het algemeen. Ook is bij niet in het bezit van toeristische documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Frankrijk voor een periode van 3 weken blijkt; nl. stadsplannetjes, reisgids, programma; ... Ook blijkt na controle dat. zijn hotelreservatie in hotel M.(...) geannuleerd werd. Betrokkene kan voor deze annulatie geen verklaring geven. "

. Deze motivering is in strijd met de verklaringen van verzoeker. Op zijn schriftelijke aanvraag staat heel duidelijk dat hij omwille van toeristische redenen naar Europa, specifiek Parijs komt, Het staat zwart wit op papier. Daarmee tegenstrijdig meldt verweerster dat hij een aanvraag zou gedaan hebben omwille van familiale redenen.

Had verweerster een grondig onderzoek gedaan, was deze beslissing niet moeten worden genomen. Verweerster heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

C)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet afdoende is verhoord in aanwezigheid van een tolk. (als dit zou hebben plaatsgevonden dan heeft dit verhoor in elk geval niet grondig plaatsgevonden).

Uit artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten in de EU, volgt het recht op een behoorlijk bestuur. Dit houdt onder meer in dat verzoekers voldoende en correct moeten worden gehoord alvorens er een beslissing jegens hen wordt genomen.

Indien dit geval was, was verweerder gehouden op basis van dit verhoor een definitieve beslissing te nemen, dewelke rekening houdt met een eventuele schending van de mensenrechten, inzonderheid artikel 3 EVRM.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest dd. 16.03.2018 , nr. 217 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een de schorsing van de tenuitvoerlegging bij hoogdringendheid heeft bevolen en oordeelde dat de art. 3 en 8 EVBM werden geschonden door een gebrek aan voorafgaand onderzoek;

Dat volgens de- rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven en privé-leven

In concreto betekend dat dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Er wordt in dé bestreden beslissing geen grondig onderzoek gevoerd naar de andere mogelijkheden.

is deze beslissing de enige mogelijkheid ? Konden er geen andere dwingende maatregelen worden genomen ? Nergens valt dit onderzoek terug te vinden, noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een ernstige belangenafweging door verweerster heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek/navraag bij verzoeker heeft plaatsgevonden.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot terugdrijving.

in casu werd verzoeker een terugdrijvingsbeslissing betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder grondig diende gehoord te worden. in casu heeft verweerster nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een Individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

D/

Gelet artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet :

(...)

Dat het kwestieuze artikel melding maakt van "zo nodig".

Dit impliceert dat het niet automatisch een vereiste is voor de vreemdeling om het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf te staven.

Het komt aan een zorgvuldig bestuur toe om duidelijk te maken waarom het nodig is dat verzoeker de gevraagde stavingstukken zou dienen voor te leggen.

Nergens in de bestreden beslissing wordt de reden van noodzakelijkheid uiteengezet, noch wordt er een minimum aan redenen gegeven.

Verweerster doet enkel een vaststelling al zou verzoeker niet in het bezit zijn van documentatie waaruit een toeristisch verblijf blijkt.

Maar laat na te motiveren waarom zij dit nodig acht, dit in de wetenschap dat verzoeker bij zijn visumaanvraag - dewelke nota bene werd goedgekeurd door de Franse autoriteiten - zijn toeristisch doel heeft uiteengezet.

Verweerster schendt hierbij haar motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.

E/

Gelet artikel 6, §1 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de Vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen.:

(...)

Dat de kwestieuze beslissing voorwerp uitmaakt van een vermeende schending van artikel 3, eerste lid> 3° van de Vreemdelingenwet;

Dat ingevolge voormeld Ministerieel Besluit de bevoegdheid rond deze beslissingen kan gedelegeerd worden naar personeelsleden die minimaal de functie van attaché hebben of tot de A1-klasse behoren;

Dat de kwestieuze beslissing ondertekend wordt met benaming "Administratief deskundige".

Gelet artikel 7 van het Koninklijk Besluit van 25 oktober 2013 betreffende de geldelijke loopbaan van de personeelsleden van het federaal openbaar ambt;

Dat ingevolge deze wettelijke bepalingen de ambtenaar dewelke de kwestieuze beslissing ondertekent geen A1 niveau heeft, doch een B-niveau;

Rekening houdend met deze wettelijke bepalingen, werd de beslissing genomen en ondertekend door een personeelslid van de federale overheid die daar conform het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 geen bevoegdheid voor heeft en aan wie aldus dergelijke handeling niet kan worden gedelegeerd;

Derhalve kan deze beslissing niet als wettig worden aanzien en kan er aldus ook geen uitvoerbare kracht aan worden verleend.

Aldus voldoet zij ook aan de 2de voorwaarde om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan."

2.2.1.1. Verzoeker houdt voor dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Tevens werd er geen grondig onderzoek verricht en diende verzoeker te worden gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing in zijn moedertaal.

2.2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.1.3. De bestreden beslissing is onder meer genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden

[...]”

De verwerende partij heeft ter zake geoordeeld dat verzoeker verklaart voor toerisme naar Frankrijk door te reizen, maar dat hij volgens zijn visumdossier verklaarde dat hij naar Frankrijk wenste te reizen omwille van familiale redenen, hij thans stelt geen familie te hebben in Frankrijk, dat hij niet in het bezit is van toeristische documentatie, en na controle zijn hotelreservatie geannuleerd werd en hij voor deze annulering geen verklaring kan geven.

2.2.1.4. Verzoeker verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een teruggedrijving, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing op 27 april 2019 werd gehoord door de federale politie te Zaventem. Hieruit blijkt het volgende:

“• Verzoeker verklaart naar Parijs te gaan voor toerisme. Hij is niet in het bezit van enig bewijs (geen toeristische documentatie, reservaties, reisgids, stadsplannen, reisprogramma,...) waaruit op duidelijke wijze zijn toeristische motieven blijken. Betrokkene heeft enkel op zijn gsm een foto van 6 bezienswaardigheden zonder enige verdere uitleg.

• Betrokkene kan verder geen enkele toelichting geven omtrent de invulling van zijn verblijf. Ondanks een verblijf van 3 weken zegt betrokkene enkel in Parijs te blijven. Hij zal geen andere steden/plaatsen bezoeken. Bovendien heeft betrokkene geen enkele kennis met betrekking tot te bezoeken plaatsen, bezienswaardigheden,...

• Betrokkene zegt te zullen verblijven in hotel M. (...). Bij nazicht blijkt de reservatie geannuleerd. Betrokkene kan hier geen verklaring voor geven. Hij maakte de reservatie gisteren zelf en had hierbij geen problemen.

- *Betrokkene verklaart geen familie/vrienden te hebben in Frankrijk. Toch lezen wij in het visadossier bij reden: 'visiting family or friends'.*

Verzoeker voert aan dat hij gehoord diende te worden in zijn moedertaal. Echter blijkt geenszins uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker de aan hem gestelde vragen niet begreep of dat zijn verklaringen niet correct werden weergegeven. Verzoeker heeft de vragenlijst in de Engelse taal ingevuld, een taal die hij overigens gebruikt heeft voor de aanvraag van zijn visum (zie stuk nr. 3 dat verzoeker voegt bij verzoekschrift). Verzoeker maakt dan ook op het eerste gezicht niet aannemelijk dat hij gehoord is in een taal die hij niet machtig is.

Uit het administratief dossier blijkt derhalve dat verzoeker wel degelijk gehoord is en melding heeft kunnen maken van de redenen waarom hij naar Frankrijk/Parijs wenste te reizen, namelijk voor toerisme.

Een schending van artikel 41 van het Handvest is *prima facie* niet aangetoond.

2.2.1.5. Dat verzoeker naar Frankrijk wilde reizen om toeristische redenen wordt bovendien bevestigd in het verzoekschrift. Deze verklaring komt echter niet overeen met de redenen waarom het visum werd toegekend volgens de bestreden beslissing, namelijk *'visiting family or friends'*.

De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat uit zijn schriftelijke aanvraag blijkt dat hij een visum heeft aangevraagd voor toerisme. Het is voor de Raad immers niet mogelijk het motief van de bestreden beslissing dienaangaande te controleren aangezien het administratief dossier geen enkel stuk bevat waaruit blijkt dat verzoeker zijn visum heeft aangevraagd en gekregen om familiale redenen.

2.2.1.6. Hoe dan ook, verzoeker bevestigt dat hij een visum heeft aangevraagd voor toerisme doch hij weerlegt geenszins de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat hij niet in het bezit is van toeristische documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Frankrijk voor een periode van 3 weken blijkt, noch geeft hij een verklaring waarom de hotelreservatie werd geannuleerd. De verklaring ter terechtzitting dat reisgidsen en dergelijke niet meer van deze tijd zijn, doet niets af aan de vaststellingen dat verzoeker geen uitleg geeft bij een toeristisch verblijf in Frankrijk enerzijds en geen verklaring geeft waarom zijn gereserveerd hotel werd geannuleerd anderzijds.

Verzoeker toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de beslissing is gekomen dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, of dat zij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Derhalve kon de gemachtigde wel degelijk toepassing maken van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit motief volstaat op het eerste gezicht om de bestreden beslissing te dragen, zodat het andere motief overtuigend is en het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een andere beslissing.

2.2.1.7. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM geschonden werden door een gebrek aan voorafgaand onderzoek kan hij niet overtuigen vermits hij niet verder komt dan een theoretische uiteenzetting en beweringen die geen betrekking hebben op zijn persoon.

2.2.1.8. Vervolgens haalt verzoeker aan dat artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet impliceert dat het niet automatisch een vereiste is voor de vreemdeling om het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf te staven. Verzoeker verwijst naar het feit dat in het artikel wordt vermeld 'zo nodig'.

Verzoeker gaat er aan voorbij dat de woorden 'zo nodig' geenszins impliceren dat de vreemdeling niet zijn doel of verblijfsomstandigheden dient aan te tonen. Verzoekende partij maakt duidelijk een foute lezing van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.2.1.9. Tot slot haalt verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet werd genomen door een bevoegd persoon.

De *in casu* bestreden beslissing werd duidelijk genomen door insp. R. D. G. (...), die de beslissing ondertekend heeft en ook op de eerste pagina expliciet vermeld wordt. Uit voormelde beslissingen blijkt dat de met grenscontrole belaste overheid de bestreden beslissing heeft genomen.

Verzoeker houdt voor dat de bestreden beslissing in werkelijkheid door een gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie zou zijn genomen, terwijl die daartoe niet bevoegd zou zijn. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat aangezien de bestreden beslissing werd ondertekend door een inspecteur van de federale politie, deze laatste moet worden beschouwd als de persoon die de beslissing heeft genomen. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen door een met de grenscontrole belaste overheid en artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de met grenscontrole belaste overheden, (...), dienen over te gaan tot de teruggrijping van vreemdeling (...), kan verzoeker *prima facie* niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen door een onbevoegde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

2.2.1.10. Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M.-C. GOETHALS